

ка за време *x* и вмѣтка *ѡа-ѡѡ* (асимилирано) -ѡ (по контракциѡ), *пис-ѡа-хѡ—пис-ѡѡ-хѡ—пис-ѡ-хѡ—пиш-ѡ-хѡ*. Така и *лѡкавѡ* ѡе станало отъ *лѡк* съ приставка *ав*, *лѡк-авѡ*; а не отъ *лѡи*, защото и тѡзи дума ѡе станала отъ корена *лѡк* съ приставка *ж* и вмѣтка *і-ј*; *лѡк-і-ж—лѡч-ж лѡич-ж—лѡит-ж* както и отъ *писк-і-ж—писч-ж—пишт-ж* и отъ *воскѡ—воск-і-ек—восч-ек-г—вошч-екѡ—вошт-екѡ*. Какъ мислите Г. Момчиловъ? —

3. На странѡ 8 подъ брой 15, Г. Момчиловъ казва, чи основнитѡ дѡлоѡе на думитѡ сѡ: *коренѡ* и *спомагателниѡ букви* и *словоѡе* или *окончаниѡ*. Но има и трети дѡлт, който ѡе той забележилъ въ глаголетѡ съ име „*свърска*“ (стр. 57, под 79), а тука го ѡе заминѡлѡ. Така и пр. въ речитѡ *дух*(*оѡе*, *дух*(*оѡенѡ*)), само ѡе *е* и *екѡ* приставка, а *оѡѡ* ѡе вмѣтка (*свърска*).

4. На страна 15, подъ брой 37 заб. 1, Г. Момчиловъ казва, чи мѡжѡки родѡ сѡ онези имена, *които се окончаватъ на ѡ, ѡѡ, ѡѡѡ*, а на стр. 18 чи по първо то склонение се мѡнѡватъ онѡзи имена, *които иматъ едно или отъ тѡврдитѡ окончаниѡ: а ѡ или отъ мѡжитѡ: ѡ, ѡѡ, ѡѡѡ* и придава на сѡщѡтѡ странѡ, четвърдитѡ иматъ въ ч. м. *и* или *оѡе*, а ерѡцо мекото пакъ *и* или *оѡе*, *оѡе*. А колко простѡ и основенѡ законѡ шѡеше да бѡде, ако Г. Момчиловъ бѡше положилъ: отъ мѡжѡки родѡ сѡ онези имена, които иматъ на край съгласнѡ буквѡ, или и други (букви) но значѡтъ ижѡки нѡшта: *войнѡик, порой, слуга*. Тѡ сѡчки въ ч. м. иматъ и: *войнѡици, порой-и слуг-и* ¹⁾. За *оѡе* и *оѡе* както и подъ 3 ѡе кажемъ, че не сѡ окончаниѡ, но че окончанието (почти въ сѡчѡкитѡ едносложни думи) ѡе въ ч. м. *е*, а *оѡ* и *оѡѡ* (слѡдъ съгласнѡ-тѡ *ѡѡ-і-ј* и *нѡ* и *лѡ*) сѡ вмѣтки: *вол—вол-оѡ-е*; *пѡнѡ—пѡнѡ-оѡ-е* край м. *кра-ѡ-ѡ-ѡ* вм. *край-ѡ-ѡ-ѡ* (прѡвичка грам. отъ И. Андрееѡа стр. 15). — Колко простѡ и основенѡ законѡ ѡеше да бѡде, ако Г. Момчиловъ бѡше положилъ вмѡсто: отъ *женѡски родѡ сѡ именѡта на а, я, ѡѡ*, и че слѡдъ *а* иде въ ч. мн. *ы*, а слѡдъ *а, я, и*-рекохѡ, ако кажеше: отъ женѡски родѡ сѡ онези имена, които иматъ на край *а* или и друга (буква), но значѡтъ женѡски нѡшта. Тѡ сѡчки иматъ въ Ч. М. *И: жен-а ч. м. жен-и зми-а ч. м. Зми-и; радост ч. м. радост-и*. Защо, какѡва логика да пишѡе *гор-а* въ ч. м. *гор-ы*, а *ѡнѡ* въ ч. м. *дин-ни* (вм. *динь-и*)?

5. На стр. 19 въ 4. примѡръ, Г. Момчиловъ при *ин-ѡе* заминѡлѡ още и *іанинѡ*. Защото *сѡлѡнинѡ, Трѡновѡенинѡ, Врачанѡинѡ* не могатъ да станѡтѡ съ *ин*, но *іанинѡ: сѡл-іанинѡ—сѡлѡнинѡ—сѡлѡнинѡ* (погрѡшно); *Трѡновец—іанинѡ—Трѡновѡ-анинѡ—Трѡновѡенинѡ, Врац-іанинѡ Врач-анинѡ*. ²⁾

6. На стр. 21. въ примѡритѡ *житѡлѡ* и *славѡѡ* буквитѡ ѡ и *ѡѡ*, пощо сѡ съставенѡ дѡлт на коренѡ-тѡ, неправилно сѡ изхвърлени въ Ч. М. *Житѡлѡ* истина се изговарѡ безъ членѡ като *житѡл*, но въ отреденѡ видѡ—съ членѡ—ѡе секога съ ѡ ³⁾: *учи-*

- 1.) Другитѡ приставки за Ч. М. могатъ да се турнѡтъ подъ бѡлѡшѡж, или поне вѡнѡ отъ главното правило.
- 2.) [А] нин на стр. 101 и чанин на стр. 102. сѡ неправилни.
- 3.) Виждѡ: Прѡвичка Бѡлгарѡсѡа Грамматика отъ Иванѡо Андрееѡѡ стр. 13